

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op sterren

δ

Hoofdstuk 1

‘Valerie!’ Saartje rende het schoolplein op. Ze hijgde. ‘Heb je het gehoord?’

Het was iets voor half negen en de deur van de school stond nog open. De meeste kinderen waren al naar binnen.

Valerie, die net haar fiets in het fietsenhok had gestald, stopte haar fiets sleuteltje in haar broekzak en liep naar de schooldeur. ‘Wat?’ vroeg ze vragend. Het opgewonden gezicht van haar vriendin maakte haar nieuwsgierig. Saartje was normaal gesproken nooit zo hyper op de vroege ochtend. Het moest wel heel belangrijk zijn.

‘Ze komen!’ Saartje minderde vaart en kwam naast Valerie lopen. ‘Het stond vanochtend op de website van de fanclub.’

Valerie wachtte even, maar er kwam geen verdere uitleg. ‘Wie? De aliens?’ zei ze een beetje lacherig.

‘Nee, dombo.’ Saartje pakte Valeries arm. ‘De Hi-Guys.’

‘De Hi-Guys?’

‘Ja, ze komen voor een concert naar Nederland.’

Valerie stond stil. Een groepje meiden uit groep zes passeerde hen en liep de school in. ‘Je bedoelt die boyband uit Amerika met die jongens met dat wijvenhaar?’ zei ze.

‘Ja!’ Saartje ging pal voor Valerie staan. ‘Echt waanzinnig cool. Ik moet er erheen.’

Valerie glimlachte. ‘Jij bent echt gek.’

‘Ja, van James.’ Saartje keek dromerig voor zich uit. ‘Hij is zo lief en zijn ogen... heb je gezien hoe mooi die zijn?’

‘Nee,’ zei Valerie. ‘Nooit zo op gelet. Zijn haren hangen ervoor.’

‘Hij is echt de knapste van de vier.’

‘Wie is James ook al weer?’

‘De zanger natuurlijk.’ Saartje wiebelde Hén en weer. ‘Je hebt Justin, John, Jerry...’

‘... en James,’ vulde Valerie aan.

‘Ja.’ Saartje zuchtte. ‘James is echt superknap.’

‘Als jij het zegt.’

Het begon eindelijk tot Saartje door te dringen dat Valerie niet

zo heel enthousiast was. ‘Jij vindt de Hi-Guys toch ook goed?’
‘Gaat wel.’
‘Het is de coolste band op aarde. Wat zeg ik? In het universum.’
Ze liepen de school in.
‘Hmm, ik vind hun muziek wel geinig,’ ging Valerie verder.
‘Maar jochies met lang haar, daar heb ik echt niks mee.’
‘Jochies?’ Hoofdschuddend hing Saartje haar jas op.
‘Ja, sorry,’ zei Valerie en ze liep de klas in. ‘Dat haar van ze. Het zijn toch net meiden? Ik houd meer van echte mannen.’
‘Nou, daar ben ik blij om,’ zei meester Kas vrolijk.
Valerie voelde het bloed naar haar hoofd stijgen. ‘O... eh... ik...’
Ze slikte en liep snel door naar haar tafel.
Proestend van de lach kwam Saartje achter haar aan. ‘Die kop van je,’ siste ze. ‘Ging jij even af.’
Janine en Nikki, die bij hen in het groepje zaten, keken verbaasd.
‘Waar ging dat over?’ vroeg Nikki.
‘Valerie valt op oudere mannen,’ fluisterde Saartje.
‘Zonder haar,’ snauwde ze erachteraan.
‘Helemaal niet,’ siste Valerie. ‘Ik zei échte mannen.’
‘Whatever,’ zei Saartje. Ze keek naar de meester, die een stapel schriften uit de kast haalde. ‘En de meester voelde zich aangesproken.’
‘Doe normaal!’ Valerie klonk boos. ‘Dat jij nou op van die luierdragende kleuters valt.’
‘Ho, ho, James is geen kleuter.’
‘Ik vind van wel.’
‘Gezellig,’ riep Janine. ‘Mag ik vragen waar dit over gaat?’
Valerie zei niets. Ze zet met gekruiste armen en staarde strak voor zich uit.
‘O, niets,’ zei Saartje. ‘Laat haar maar even. Trekt wel weer bij.’
Ze boog naar voren. ‘De Hi-Guys komen naar Nederland.’
Janine en Nikki vlogen naar voren. ‘Wat?’ zeiden ze tegelijk.
Saartje zag de meester naar de deur lopen. Ze wist dat ze snel moest zijn. ‘Ja, het stond op de fanclubwebsite. Ik wil erheen. Wat zeg ik? Ik móét erheen.’
‘Wanneer?’ vroeg Janine.

‘Waar?’ vroeg Nikki.

‘We gaan beginnen,’ zei meester Kas en het werd stil in de klas. Saartje wist dat ze nu niets meer kon zeggen. Ze kende de meester goed genoeg om te weten dat er niet meer gepraat kon worden als de deur dicht was.

‘Straks,’ fluisterde ze.

In de pauze zaten de meiden op hun favoriete stek: het bankje bij het grasveldje. Saartje had een tijdschrift meegenomen en vertelde over het concert dat de Hi-Guys kwamen geven in Nederland. ‘In de ArenA,’ zei ze en ze bladerde door het tijdschrift. ‘Kijk, hier. Zijn ze niet helemaal te gek?’ Ze liet een foto zien waar de vier jongens op te zien waren.

‘Vooral James is zo knap. Zijn ogen, dat lieve wipneusje en...’

‘Zijn haar,’ voegde Valerie eraan toe.

Saartje wierp haar een boze blik toe. ‘Je bent gewoon jaloers.’

‘Waarop? Op dat haar? Kom nou.’ Valerie leunde achterover.

‘Heb je die krullen gezien?’ Ze wees naar het tijdschrift.

‘Je denkt toch niet echt dat hij zo uit bed komt? Daar hebben mensen uren aan gewerkt. Ik vind het net van die speelgoedpoppen op batterijen.’ Ze ging staan en strekte haar armen en benen. Houterig deed ze een stap naar voren. ‘Ik... ben.... James.... pliep... ik... ben... Jerry... pliep... ik ben John... pliep... ik ben Justin... pliep.’ Haar stem klonk blikkiger als een robot.

‘Erg leuk, hoor,’ zei Saartje. ‘Jij gaat toch ook niet op de foto als je net uit bed komt? Heb je je eigen haar al eens bekeken?’

‘Die zit!’ Nikki lachte.

Valerie haalde haar schouders op. ‘Ik vind het allemaal *too much*. Een echte jongen ziet er niet zo uit.’

‘Oké, je hebt misschien wel gelijk,’ zei Nikki. ‘Het is een beetje *over the top*. Maar dat is voor een Amerikaanse boyband niets bijzonders. Mijn vader was gek op Kiss, een band waarvan de leden beschilderde gezichten hadden en haar dat ontploft was. Het kan dus nog altijd erger.’

‘Ik vind ze wel leuk,’ zei Janine, die al die tijd niets gezegd had.

‘Vooral die blonde.’ Ze glimlachte. ‘Hij lijkt wel wat op Niels.’

‘Jij met je Niels.’ Saartje sloeg het tijdschrift dicht. ‘We hebben het hier wel over de beroemdste boyband van dit moment. Niet over je vriendje!’ Ze sloot dromerig haar ogen. ‘Eén minuutje met James en ik ben volmaakt gelukkig.’

‘Ik dacht dat jij en Thijs...’ begon Janine, maar toen schudde ze haar hoofd. ‘Niet dus.’

‘Thijs is een schatje,’ zei Saartje. ‘Maar hij haalt het niet bij James.’

‘Zijn haar is inderdaad een stuk korter,’ reageerde Valerie.

‘Daar gaat het helemaal niet om,’ riep Saartje. ‘Wat doe je toch bitchy. Dat jij nou geen vriendje hebt.’

Het werd stil. Valerie hapte naar adem, maar zei niets.

‘Sorry,’ zei Saartje. ‘Dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Nee.’ Valerie ging zitten. ‘Maar je deed het wel.’

‘Ik bedoelde het niet zo.’ Saartje zocht naar woorden. ‘En zo serieus is het nou ook weer niet tussen Thijs en mij.’ Ze wachtte even. ‘Janine en Niels zijn echt klef en misschien dat Nikki en Myren ook...’

‘Ja, stop maar,’ riep Valerie. ‘Je maakt het alleen maar erger met je gewauwel. Jullie hebben alle drie een vriendje, ik niet. Maar dat wil nog niet zeggen dat ik val op van die engerds.’

Ze wees op het tijdschrift in Saartjes handen. ‘Zo hopeloos ben ik nou ook weer niet. Al was het de laatste jongen op aarde...’ Ze trok een vies gezicht.

‘Smaken verschillen,’ zei Nikki. ‘En dat is maar goed ook.’

Saartje glimlachte. ‘De kaartverkoop start zaterdag over twee weken.’ Ze drukte het tijdschrift tegen haar gezicht.

‘Ik moet erheen. Echt, die groep is zo cool.’

‘Pas maar op dat je zijn haar niet in de war brengt,’ zei Valerie.

‘Wij gaan mee,’ zei Nikki en ze keek haar vriendinnen aan.

‘Toch?’

Valerie haalde haar schouders op, maar ze zei niets.

Janine boog haar hoofd.

‘Wat nou?’ vroeg Nikki. ‘Dat is toch gezellig? Lekker meeblèren en lol trappen.’

‘Die kaartjes zijn vast Héél duur,’ zei Valerie. ‘Ik heb geen zin

om al mijn spaargeld op te maken aan die zingende haarballen.’
‘Ik weet niet of ik mag,’ zei Janine.

Er viel een stilte. Iedereen wist dat de ouders van Janine nogal streng waren.

‘Als we met zijn vieren gaan, dan mag het vast,’ zei Nikki. ‘Ik wil wel.’

‘Ik wist niet dat jij ook zo’n fan was van de Hi-Guys,’ merkte Valerie op.

‘O, ik vind ze wel gezellig,’ antwoordde Nikki. ‘Jij niet echt, dus.’

‘Nee, die muziek kan nog net, maar die jongens doen me echt niets.’

‘Jij bent echt van een andere planeet.’ Saartje keek haar vriendin vol ongeloof aan. ‘Ze zijn super. Vooral...’

‘JAMES,’ klonk het uit drie monden.

‘Ja,’ zei Saartje. ‘James is het helemaal. Hij is...’

Haar vriendinnen maakten de zin af. ‘Knap, lief en heeeel erg mooi.’

Saartje haalde haar schouders op. ‘Ja, het is toch zo?’

Valerie legde een hand op Saartjes schouder. ‘James is een schatje. En ik hoop dat jullie heel gelukkig worden samen.’

‘Als dat zou kunnen,’ mompelde Saartje.

‘*Forget it,*’ riep Nikki. ‘Als we al kaartjes kunnen krijgen, dan kom je echt niet in de buurt van zo’n jongen. Ik zag laatst op tv een concert van Justin Bieber.’ Ze rilde. ‘Eng hoor.

Die arme jongen werd gewoon aangevallen door al die hysterische meiden.’

‘Ik ben niet hysterisch,’ zei Saartje.

‘Nu niet, nee,’ zei Nikki. ‘Maar volgens mij ga jij net zo maf doen als die Beliebers als je James ziet.’

Saartje glimlachte. ‘Hmm, misschien wel, ja.’ Ze sloeg haar handen in elkaar. ‘O, ik moét kaartjes hebben.’

‘Oké,’ zei Nikki. ‘We vragen allemaal of we naar dat concert mogen.’ Ze keek naar Janine. ‘Jij ook.’

Janine knikte. ‘Ik kan het proberen, maar ik geef mezelf niet veel kans.’

‘En jij gaat toch ook mee?’ Nikki keek Valerie aan.

‘Ik weet het niet.’ Valerie dacht na. ‘Ik ben aan het sparen voor een camera.’

‘Dan gebruik je nog even je spiegel,’ zei Nikki.

Ze wisten alle drie dat Valerie gek was op acteren en dat ze regelmatig audities deed voor reclame en filmwerk. Valerie was goed. Ze kon allerlei typetjes nadoen en het leek altijd net echt. Ze oefende voor de spiegel, maar haar grote wens was om een echte camera te hebben. Daarmee zou ze zichzelf kunnen filmen. Acteren leerde je het beste door goed naar jezelf te kijken.

‘Vragen jullie het eerst maar,’ zei Valerie.

Hoofdstuk 2

‘Hoi, mam. Ik ben thuis.’ Janine hing haar jas op de kapstok en liep de keuken in. Haar moeder goot net Hét water in de theepot. De strijkplank achter haar was bedolven onder gekreukelde overhemden. Zo te zien was haar moeder aan het strijken geslagen.

‘Hoe was het op school?’ Janines moeder hing het theezakje in de theepot.

‘Goed hoor.’ Janine vertelde nooit zoveel over school.

Alleen de dingen die haar moeder wilde horen. Dat het goed ging en gezellig was met haar vriendinnen. Over Niels, haar vriendje dat in de andere klas zat, had ze nooit wat gezegd. Ze wist zeker dat haar ouders het niet goed zouden keuren dat ze nu al verkering had.

Janine was af en toe best jaloers op haar twee oudere broers, die al op zichzelf woonden. Ze miste hen ontzettend. Sinds Roel, haar jongste broer, in Amsterdam was gaan wonen, leek het wel of haar ouders nog op haar letten. Ze wilden constant weten waar ze was, met wie en waarom. Gek werd ze ervan. Logisch dus dat ze nooit wat had verteld over Niels, laat staan dat ze hem mee naar huis nam. Niels was een schatje. Hij begreep het probleem en vond het helemaal niet erg. ‘Het gaat me om jou,’ had hij gezegd. ‘Ik zit niet op je ouders te wachten, hoor.’ ‘Hoe is het met Nikki?’ Janines moeder liep met de theepot en twee lege theeglazen naar de kamer. ‘Neem jij de koekjes even mee?’

Terwijl Janine de koektrommel pakte, wenste ze dat het theekwartiertje al om was. Haar moeder ging haar vast weer uithoren over van alles en nog wat. Wedden dat ze het over Myren ging hebben?

‘Heeft ze nog steeds verkering met die jongen... Kom, hoe heet ie ook al weer?’

‘Myren.’

‘Ja, die.’

Janine probeerde van onderwerp te veranderen. ‘Wat hebt u

vandaag gedaan?’

Maar haar moeder liet zich niet afleiden. ‘Die Nikki is er wel erg vroeg bij, hoor. In mijn tijd zou zoiets nooit voorkomen.’

‘In de prehistorie?’ mompelde Janine, terwijl ze een koekje in haar mond duwde.

‘Wat zei je, lieverd?’

‘Niets, mam.’

‘En Saartje?’ Haar moeder schonk de thee in. ‘Is die nog jaloers?’

‘Hoe kom je daar nou weer bij?’ Janine wist dat ze pinniger klonk dan ze wilde.

‘O, gewoon. Ik sprak haar moeder en die vertelde dat Saartje ook op Myren was, maar nu iets met ene Thijs had?’ Ze pakte ook een koekje uit de trommel. ‘Ik snap niet dat die ouders dat allemaal goedvinden. Gelukkig ben jij verstandiger.’

‘Pardon?’ Janine verslikte zich bijna in haar koekje.

Ze pakte haar theeglas op. Iedere middag was het hetzelfde liedje: haar moeder praatte en zij luisterde en knikte wat.

‘Gezellig,’ zei haar moeder. ‘Ik vind het zo belangrijk dat je je als kind even kunt ontspannen als je uit school komt. Kopje thee, even praten... Al die moeders die werken, beseffen niet wat ze missen.’

Janine blies een stoomwolkje weg.

‘Ging u maar werken,’ lispelde ze in haar theeglas. Ze kon er niets aan doen. Natuurlijk wist ze best dat haar moeder het goed bedoelde, maar iedere dag doorgezaagd te worden door je moeder zonder zelf iets te kunnen vertellen had totaal geen zin. Haar vriendinnen hadden het maar getroffen. Hun ouders werkten allemaal. Ze hadden de sleutel en konden iedere middag doen waar ze zin in hadden. Hérlijk leek haar dat.

Geen moeder die op je zat te wachten om je uit te horen.

Janine dacht aan Saartje, die nu waarschijnlijk in haar kamer achter haar computer zat met een fles cola en een zak chips.

En Valerie, die meestal na school de klerenkast van haar moeder in dook om zich te verkleden en daarna de make-up op de tafel te gaan uitproberen.

Nikki had ook alle vrijheid. Haar vader was kortgeleden overleden

en ze woonde alleen met haar moeder, die kunstenares was. Omdat die regelmatig op pad was om haar schilderijen tentoon te stellen, kon Nikki gewoon haar gang gaan. Zij en haar moeder verdeelden alle taken in huis en vaak kookte Nikki ook. Eigenlijk was Nikki van hen alle vier de meest zelfstandige. ‘Heb je nog iets leuks meegemaakt vandaag?’ Janine schrok op uit haar gedachten. ‘Eh... nee, niet echt, mam. Mag ik zo op de computer?’ Ze keek met een schuin oog naar de computer die in de hoek van de kamer stond. ‘Ik moet nog wat aan mijn spreekbeurt werken.’ Haar moeder knikte tevreden. ‘Ik ben trots op je,’ zei ze. ‘Jij denkt aan je toekomst, terwijl je vriendinnen achter de jongens aanlopen. Nou, ik kan je vertellen dat ze daar later spijt van krijgen.’ Janine wilde niet eens weten wat haar moeder daar nou weer mee bedoelde. Ze zette haar lege glas op tafel en stond op. ‘Gaat u maar verder met strijken.’ Terwijl haar moeder naar de keuken liep, zette Janine de computer aan. ‘Wilt u de deur dicht doen?’ riep ze haar moeder na. ‘Ik wil mijn spreekbeurt hardop oefenen.’ Haar moeder knikte en sloot de deur tussen de kamer en de keuken. Janine draaide het scherm zo dat haar moeder, als ze onverwacht uit de keuken mocht komen, niets kon zien. Behendig opende ze haar favoriete programma. Ze zag dat Saartje online was. Met één enthousiaste druk op de knop activeerde ze de camera. Ze zwaaide naar haar vriendin. ‘Hé, Janine. Lekker thee gedronken?’ Saartje bewoog haar hand heen en weer langs haar hoofd. ‘Hou op,’ zei Janine. ‘Ze had het trouwens over jou.’ ‘Over mij?’ ‘Ja, jouw moeder had verteld dat je iets met Thijs had.’ ‘O?’ Saartje schoot in de lach. ‘Lekker dan.’ ‘Hoe gaat het eigenlijk met jou en Thijs?’ Janine wist dat Thijs Saartje leuk vond, maar voor zover ze wist was Saartje nog steeds een beetje gek op Myren. Dat Nikki verkering had met Myren maakte het er niet makkelijker op.